Tc552_6

Σηκώνομαι ένα πρωί και βάζω τ’ άρματά μου
σελώνω και τον μαύρο μου και για κυνήγι πάω
σκίζω λαγκάδια και πλαγιές βλέπω ’να κυπαρίσσι
βλέπω μια νέα ‘πο’ ‘βγαζε νερό ’πό το πηγάδι.
Καλή σου μέρα λυγερή, καλώς τον καβαλάρη.
Δώσ’ μου κορή μ’ λίγο νερό να πιω να ξεδιψάσω
να δώσω και στον μαύρο μου νερό ’πό το πηγάδι
σαράντα κ’βάδις έβγαλε στα μάτια δεν της είδε
κι απ’ τις σαράντα κι ύστερα την είδε δακρυσμένη.
Γιατί δακρύζεις κόρη μου και είσαι πικραμένη.
Άντρα έχω στη ξενιτιά μού λείπει δέκα χρόνια
κι ακόμα δυο τον καρτερώ στους τρεις τον πεντυχαίνω
κι αν δεν έρθει κι αν δε φανεί καλόγρια θα γίνω
κείνον να τρώει η ξενιτιά μένα το μαύρο ράσο.
Κόρη μου εγώ είμι ι άντρας σου εγώ είμαι και καλός σου.
Ξένε μ’ κι αν είσαι άντρας μου αν είσαι και καλός μου
πες μου σημάδια της αυλής τότες θα σε πιστέψω.
Κλήμα έχεις στην πόρτα σου ελιά μες στην αυλή σου
κάνει σταφύλι ροζακί και το κρασί μοσχάτο.
Διαβάτης ήσουν πέρασες τα είδες και τα ξέρεις
πες μου σημάδια του σπιτιού τότες θα σε πιστέψω.
Χρυσό καντήλι κρέμεται μπροστά στο εικονοστάσι.
Γείτονοι μου τα είδανε στα είπαν και τα ξέρεις
πες μου σημάδια του κορμιού τότε θα σε πιστέψω.
Ελιά έχεις στα στήθια σου ελιά στην αμασχάλη. (οι τελευταίοι στίχοι δεν ηχογραφήθηκαν)
Ξένε μ’ εσύ είσαι άντρας μου εσύ είσαι κι ο καλός μου.